

ΤΑ ΚΑΤΑΛΟΙΠΑ της φεουδαρχίας φαίνεται πως μας ακολουθούν και σήμερα λίγο πριν το 2000, καθώς διατηρούνται οι «παροχές σε είδος» και τα πάσης μορφής προνόμια για μια σειρά κλάδους εργαζομένων. Αποτελούν μάλιστα αυτά τα «κεκτημένα» δικαιώματα, για τα οποία ουδείς τολμά έστω και απλή αναφορά – διότι κινδυνεύει να χαρακτηριστεί τουλάχιστον ως «προδοτής» – μια από τις «πληγές» των δημοσίων επιχειρήσεων και οργανισμών. Τα προνόμια που απολαμβάνουν κυρίως οι εργαζόμενοι του ευρύτερου δημόσιου τομέα και αποτελούν σε πολλές περιπτώσεις παροχές σημαντικότερες ίσως και από τον μισθό ενός εργάτη του ιδιωτικού τομέα.

Οι ρίζες αυτών των προνομιακών παροχών και ρυθμίσεων σε πολλές περιπτώσεις βρίσκονται 35 και 40 χρόνια πίσω, αλλά συνεχίζουν να υπάρχουν και σήμερα ανανέοιμένες και αναπροσαρμοζόμενες όπου αυτό είναι πιο προσοδοφόρο. Αυτού του είδους η ευνοιοκρατία έχει εκ των πραγμάτων διαχρονικά δημιουργήσει μια κατάσταση «γκετοποίησης» ορισμένων κλάδων εργαζομένων, που θεωρούν αντάρσκα ότι αποτελούν μια ξεχωριστή κατηγορία και άρα χρήζουν ειδικών απολαβών.

Οι παροχές αυτές που ξεκινούν από τα δωρεάν εισιτήρια στην «Ολυμπιακή Αεροπορία» και φθάνουν ως τον λογαριασμό προκοδοτήσεως ή αρωγής (όπως μετονομάστηκε τελευταίως χάριν της ισότητας των φύλων) για τα παιδιά των τραπεζοϋπαλλήλων και τις προσλήψεις κατ' επιλογήν για τα τέκνα συναδέλφων, αποτελούν εκτός των άλλων και μία από τις αιτίες του έντονου συντεχνιασμού αυτών των κλάδων. Μπορεί δεδαιώς για το δικό τους συμφέρον να λειτουργούν άριστα αυτές οι συνδικαλιστικές οργανώσεις, αλλά, καθώς μονίμως τα δικιά τους θέματα είναι «ειδικού τύπου», απομονώνονται από τις υπόλοιπες και δεν ασχολούνται με την προώθηση γενικότερων αιτημάτων. Δεν υπήρξε για παράδειγμα ποτέ ιδιαίτερο ενδιαφέρον καμιάς τέτοιας οργάνωσης για το κατώτατο ημερομίσθιο του ανειδίκευτου εργάτη, διότι αυτό ήταν λυμένο για τα μέλη της. Το ότι οι συνδικαλιστές αυτών των κλάδων κατέχουν ανέκαθεν τις περισσότερες θέσεις στη διοίκηση της ΓΣΕΕ, δεν άλλαξε καθόλου την τακτική στους επιμέρους χώρους τους.

ΑΠΟ το 1981 και μετά υπήρξε ένα κλίμα για την κατάργηση ορισμένων τουλάχιστον προκλητικών προνομίων, αλλά αυτό διαλύθηκε πολύ σύντομα μαζί με τις ελπίδες για την κατάργηση του ρουσφετιού. Στη συνέχεια μάλιστα και στις περιόδους των «στενωπών» υπήρξε μάλλον όξυνση αυτού του καθεστώτος, μια και οι όποιες αυξήσεις πέραν της εισοδηματικής πολιτικής περνούσαν συνήθως από το παράθυρο με τη μορφή των «θεσμικών κατακτήσεων». Σήμερα όχι μόνο δεν γίνεται σκέψη από την πλευρά των συνδικάτων, δεδαιώς, για την αποδοχή της κατάργησης αυτών των ρυθμίσεων, αλλά αντιθέτως καταβάλλεται προσπάθεια επαναφοράς των «διαδοιχένσεων» και των συμφωνιών γι' αυτές τις παροχές στους διαδόχους και στα παρασκήνια πέρα και έξω από τις επίσημες διαπραγματεύσεις για να μην προκαλούνται αλυσιδωτές απαιτήσεις. Σε ορισμένες περιπτώσεις έχουν ήδη γίνει τα πρώτα βήματα για την επαναφορά ανάλογων ρυθμίσεων που έτυχε να καταργηθούν στην οκταετία του ΠΑΣΟΚ με την προτροπή των συνδικάτων. Το παράδοξο εδώ είναι ότι, παρά την κατάργηση ορισμένων προνομίων – όπως οι προσλήψεις

τέκνων εργαζομένων στον ΟΤΕ που έγινε το 1982 – με τη σύμφωνη γνώμη της ομοσπονδίας, σήμερα με προσπάθειες της ίδιας οργάνωσης σχεδιάζεται η επαναφορά τους.

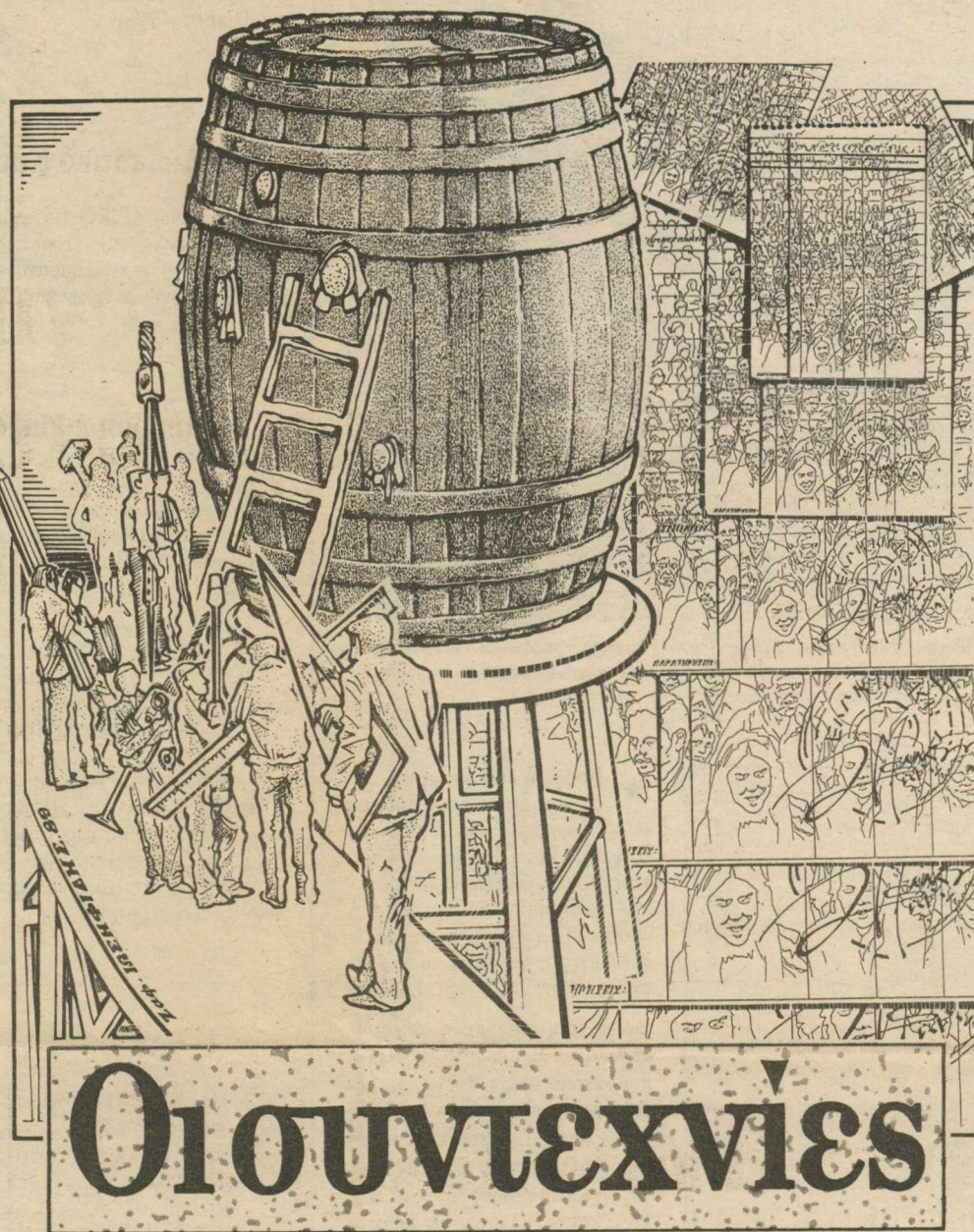
Είναι πάντως χαρακτηριστικό ότι σε όλες τις εποχές οι κυβερνήσεις αντιμετώπιζαν με ιδιαίτερο τρόπο αυτούς τους κλάδους του ευρύτερου δημόσιου τομέα, καθώς ήθελαν πάντοτε να ελέγχουν την κατάσταση, αφού από παράδοση υπήρχαν ισχυρά όσο και συνεχιζακά σωματεία. Δεν είναι άλλωστε τυχαίο ότι πολλοί συνδικαλιστές αυτού του χώρου είχαν άμεση πρόσβαση στην κυβερνητική εξουσία και γι' αυτό ήταν και πιο αποτελεσματικοί στις διεκδικήσεις τους, αφού συνήθως ανάγκαζαν την κυβέρνηση να υποχωρεί από τη διακηρυγμένη εισοδηματική πολιτική. Για να μη δημιουργούνται όμως αντιδράσεις από τους άλλους κλάδους αλλά και από την εργοδοτική πλευρά, άνακαλύπτονταν κάθε φορά και νέες μορφές παροχών. Εκτός αυτού υπάρχει και η τακτική των υπουργών κατά χώρο, όπου για να εξασφαλίσουν τα νότα τους έδιναν κάποιες παροχές που δεν επιδάρυναν άμεσα τον προϋπολογισμό ασχέτως από τις μακροχρόνιες συνέπειες. Έτσι και οι υπουργοί εξασφάλιζαν την καλή σχέση τους με τους εργαζόμενους αλλά και γενικότερα προβλήματα δεν εδμιουργούντο. Καλλιεργήθηκε με αυτόν τον τρόπο η λογική των πελατειακών σχέσεων με πρωτεργάτες τους εργατοπατέρες συνδικαλιστές της παλιάς σχολής που δυστυχώς βρίσκει εκφραστές και σήμερα.

Δεν είναι τυχαίο άλλωστε ότι πολλές από αυτές τις προνομιακές παροχές δόθηκαν στη διάρκεια απεργιακών κινητοποιήσεων με αποτέλεσμα να τις «σπάσουν» και ταυτόχρονα να αποκαταστήσουν την όποια φθορά της εξουσίας από αυτή τη σύγκρουση. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση του ΟΤΕ, που, χωρίς καν να το διεκδικούν οι εργαζόμενοι, τους έδωσε δωρεάν έναν αριθμό μονάδων στη διάρκεια της μεγάλης απεργίας του κλάδου τον Μάρτιο του 1979. Στην απεργία εκείνη υπήρχαν αιτήματα για αυξήσεις που ξεπερνούσαν την εισοδηματική πολιτική και για να καλυφθούν τα πράγματα χρησιμοποιήθηκε η παροχή σε είδος, με τη διαφορά όμως ότι το κόστος επιβαρύνει το κοινωνικό σύνολο και όχι τον διοικητή του κάθε οργανισμού που λαμβάνει ανάλογες αποφάσεις.

Τα προνόμια των «ρεπρέ»

ΑΝ ΜΠΟΡΟΥΣΕ κανείς να υπολογίσει όχι σε κόστος αλλά σε αριθμό τα προνόμια των «ρεπρέ», τα περισσότερα θα τα βρούσε στις τράπεζες όπου, από παράδοση δεκαετιών, εκτός των αυξήσεων που ανακοινώνονται, οι εργαζόμενοι κάθε χρόνο σχεδόν παίρνουν με τον ένα ή τον άλλο τρόπο και κάτι επιπλέον. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα να έχουν συσσωρευθεί μια σειρά ενεργητικών ρυθμίσεων που αποτελούν μοναδικό φαινόμενο. Εδώ έχουμε μάλιστα έναν πρωτοφανή αγώνα δρόμου μεταξύ των διαφόρων συλλόγων στις τράπεζες για την «αλληλοκαλυψη» στις κατακτήσεις. Η μαγική λέξη σε αυτό το σημείο είναι «η εξομοίωση» και για πολλούς στο διηνεκές. Αυτό πολύ απλά σημαίνει πως ό,τι επιτυγχάνουν για παράδειγμα οι εργαζόμενοι της Τράπεζας της Ελλάδος (οι οποίοι και προηγούνται συνήθως) να μεταφέρεται αυτομάτως και στους υπολοίπους. Είναι χαρακτηριστικό ότι κάποιος εργαζόμενος στην Εθνική

Ποιες είναι οι ευνοούμενες κατηγορίες εργαζομένων και ποια είναι τα προνόμιά τους

Οι συντεχνίες

Τράπεζα παίρνουν ακόμη και σήμερα επίδομα... καυσόξυλων (!) για το οποίο όμως δεν διατυπώθηκε αίτημα για εξομοίωση... Στις υπόλοιπες περιπτώσεις θεωρείται περίπου αυτονόητο πως ό,τι δοθεί σε μια Τράπεζα πρέπει να μεταφέρεται σε όλους τους τραπεζοϋπαλλήλους.

Το πιο εξοργιστικό όμως είναι ότι οι εργαζόμενοι δύο μεγάλων τραπεζών παίρνουν σύνταξη χωρίς να έχουν πληρώσει ούτε μια δραχμή. Ο κλάδος συντάξεων στο δελτίο αποδοχών των εργαζομένων της Τράπεζας της Ελλάδος και της Αγροτικής γράφει μηδέν (0) αφού το σύνολο της εισφοράς καλύπτει η Τράπεζα, δηλαδή το κράτος. Έτσι οι εργαζόμενοι των δύο αυτών τραπεζών παίρνουν συντάξεις που κυμαίνονται μεταξύ 100.000 και 400.000 δραχμών, χωρίς να έχουν πληρώσει δραχμή από το εισόδημά τους. Η δικαιολογία από την πλευρά των συνδικαλιστών είναι ότι η απαλλαγή αυτή έγινε αντί μιας αυξήσεως στους μισθούς. Λιγότερο ευνοϊκή είναι η ρύθμιση που ισχύει για τους εργαζομένους της Εθνικής, οι οποίοι πληρώνουν μόλις 1% επί των αποδοχών τους για τον κλάδο συντάξεων με ρύθμιση που έγινε προ 35ετίας όταν πληρώναν 6%. Στην Ιονική, μόλις πριν από τρεις μήνες, με μια 24ωρη απεργία του προσωπικού, η εισφορά για τον κλάδο συντάξεων μειώθηκε από 4,5% σε 2,5%. Στη συγκεκριμένη Τράπεζα μάλιστα εκτός των άλλων δόθηκε εσχάτως και εφάπαξ επίδομα 30.000 δρχ. σε όλο το προσωπικό επί τη ευκαιρία των 150 χρόνων από την ίδρυσή της.

ΑΥΤΟ όμως που είναι και κοινωνικά απαράδεκτο είναι το καθεστώς των προσλήψεων, όπου λειτουργεί μια διαδικασία

κληρονομικής κατάληψης θέσεων να επρόκειτο για ιδιωτική υπόθεση μεταξύ κάποιων τυχερών οικογενειών. Η διαδοχή έκφραση «τα τέκνα συναδέλφων» αποτελεί το κοινό μυστικό μεταξύ των τραπεζοϋπαλλήλων και τη χειρότερη έκφραση του συντεχνιασμού ως μορφή συνδικαλιστικής διεκδίκησης. Το καθεστώς των προσλήψεων στις Τράπεζες, παρά τις περί του αντιθέτου επίσημες διαβεβαιώσεις των τελευταίων ετών, δεν έχει ουσιαστικά αλλάξει, αφού, πάντα σε συνεννόηση με τα σωματεία, γίνονται προσλήψεις που να καλύπτουν τα τέκνα των υπαλλήλων. Οι κανονισμοί προσωπικού προβλέπουν ότι κατ' ελάχιστο όριο προσλαμβάνονται κάθε χρόνο 15 παιδιά εργαζομένων σε κάθε τράπεζα και σε περίπτωση γενικών προσλήψεων το 20% από αυτές καλύπτουν απαραίτητα τα τέκνα των υπαλλήλων εν ενεργεία, των συνταξιούχων ή και των θανόντων τραπεζοϋπαλλήλων. Σε ορισμένες μάλιστα περιπτώσεις, όπου οι συμφωνίες για το μοίρασμα των θέσεων στα γενικότερα ρουσφέτια και στα τέκνα των εργαζομένων δεν ετηρούντο, γίνονταν και καταγγελίες για «παράνομες προσλήψεις». Σε επίπεδο διακρίσεων οι περισσότεροι συνδικαλιστές υποτίθεται ότι καταδικάζουν αυτή την τακτική, η οποία έχει περίπου καθιερωθεί ακόμη και σε ορισμένες ιδιωτικές Τράπεζες. Όταν όμως το 1987, στο συνέδριο της ΟΤΟΕ, τόλμησε δημόσια να αποκηρύξει ως απαράδεκτη αυτή τη διαδικασία ο κ. Χρήστος Πρωτόπαπας μέλος της ΟΤΟΕ, αποδοκιμάστηκε από τους πάντες και καταγγέλθηκε εσωτερικά (στις τράπεζες) περίπου ως «αντισυνάδελφος».

Εκτός από την προίκα που φροντίζει άλλοτε η Φρειδερίκη με

τα «διδύμια απόρων κορασίδων», υπάρχει ανάλογο καθεστώς στις τράπεζες, που ισχύει ακόμη και σήμερα στις περισσότερες του κρατικού τομέα. Πρόκειται για τον λογαριασμό προκοδοτήσεως των θυγατέρων των τραπεζοϋπαλλήλων, ο οποίος μετονομάστηκε, για λόγους ισότητας, σε λογαριασμό αρωγής για τα τέκνα συναδέλφων και ταυτόχρονα επεκτάθηκε ώστε να καλύπτει αγόρια και κορίτσια. Στον λογαριασμό αυτόν εισφέρει κατά τα 2/3 (1.200 δρχ. τον μήνα) η Τράπεζα και κατά το 1/3 (600 δρχ. τον μήνα) ο εργαζόμενος, ο οποίος εξασφαλίζει ένα σημαντικό ποσό για το παιδί του, που κυμαίνεται μεταξύ 800.000 και 2,5 εκ. δρχ. ανάλογα με τα χρόνια ασφάλισης. Τα χρήματα αυτά εισπράττει το παιδί του τραπεζοϋπαλλήλου σε ηλικία 18-25 ετών για να παντρευτεί, να σπουδάσει ή να απασχοληθεί σε δική του δουλειά.

Επίσης όλοι οι τραπεζοϋπάλληλοι παίρνουν κάθε χρόνο το επίδομα ισολογισμού (που είναι μισός μηνιαίος μισθός), το οποίο δεδαιώς είναι κατοχυρωμένο και διά συλλογικής συμβάσεως εργασίας. Στην Ιονική Τράπεζα οι εργαζόμενοι καλύπτονται από το 1985 με πρόσθετη ασφάλεια ζωής και ατυχημάτων χωρίς να πληρώνουν δραχμή.

Δωρεάν ρεύμα...

ΕΝΑ ΔΩΡΟ των βρετανών ιδιοκτητών της πρώτης ηλεκτρικής εταιρείας «ΠΑΟΥΕΡ», που λειτουργούσε στη Αθήνα, έμελλε να αποτελέσει την αρχή μιας συνήθειας που αποδείχθηκε αρκετά προσοδοφόρα για τους εργαζόμενους της ΔΕΗ. Οι εργαζόμενοι τότε στις ηλεκτρικές εταιρείες σε όλη τη

χώρα, αν είχαν την τύχη το σπίτι τους να βρίσκεται στην ακτίνα που κάλυπτε το δίκτυο, έπαιρναν δωρεάν ρεύμα ως αντάλλαγμα για την εργασία τους. Ο αριθμός των εργαζομένων στις εταιρείες δεν ξεπερνούσε τους 20, ενώ σήμερα 30.000 εργαζόμενοι καταναλώνουν ρεύμα πληρώνοντας μόνο το 1/5 της αξίας του ή άλλως με έκπτωση 80% σε σχέση με την τιμή που πληρώνουν οι υπόλοιποι καταναλωτές. Αναλυτικά ο εργαζόμενος της ΔΕΗ πληρώνει προς 2,13 δρχ. τις 100 πρώτες κιλοβατώρας έναντι 10,93 δρχ. που ισχύει για την οικιακή κατανάλωση, 2,45 δρχ. τις επόμενες 200 έναντι 12,35 δρχ., 2,95 αντί 13,88 δρχ. τις επόμενες 500 και 3,45 έναντι 16,53 δρχ. τις 800 κιλοβατώρας και πάνω. Υπολογίζεται ότι το μηνιαίο όφελος για τον εργαζόμενο της ΔΕΗ με μια μέση κατανάλωση φθάνει τουλάχιστον τις 6.000 δρχ. τον μήνα, πέρα από τις περιπτώσεις υπερκατανάλωσης. Έχουν αποκαλυφθεί πολλές περιπτώσεις καταστράτηγησης του ενεργητήματος, όπου μια παροχή τροφοδοτούσε ολόκληρη πολυκατοικία ή σε άλλες περιπτώσεις ακόμη και βιοτεχνίες, αφού δεν υπάρχει όριο κατανάλωσης.

Ο αντίλογος των συνδικαλιστών της ΔΕΗ – που δεν δέχονται ούτε συζήτηση για το «κεκτημένο δικαίωμα» – είναι ότι, όπως ο αρτεργάτης παίρνει κάθε μεσημέρι «δωρό» ένα καφέλι ψωμί (αν το παίρνει), έτσι και ο εργαζόμενος στη ΔΕΗ δικαιούται ρεύμα με τεράστια έκπτωση σε βάρος του κρατικού κορβανιού. Με τη λογική αυτή δεδαιώς, θα έπρεπε οι εργαζόμενοι στην ΠΥΡΚΑΛ κάθε μεσημέρι να παίρνουν και από μια οβίδα για το... σπίτι.

Ταξίδια στις πέντε ηπείρους...

Η «ΟΛΥΜΠΙΑΚΗ Αεροπορία» των πέντε ηπείρων και των... δέκα θαλασσών δεν αφήνει παραπονεμένο και... αταξιδευτο το προσωπικό της, αφού στην ουσία του διαθέτει όσα σχεδόν εισιτήρια θέλει για όλο τον κόσμο με τα αεροπλάνα της. Πέρα από τα όσα ισχύουν τυπικά, η πραγματική αλήθεια είναι ότι ένας εργαζόμενος στην «Ολυμπιακή» μπορεί να ταξιδέψει οπουδήποτε πετάει η εταιρεία για όσες φορές το επιθυμήσει ο ίδιος ή η οικογένειά του (Α' βαθμού συγγενείς). Επ' αυτού δεν χρειάζονται στοιχεία για να αποδειχθεί η αληθινή εικόνα, αρκεί να ρωτήσετε έναν εργαζόμενο στην «Ολυμπιακή». Τυπικά οι εργαζόμενοι δικαιούνται εισιτήρια με 80% και 60% έκπτωσης, καθώς και τα εντελώς δωρεάν. Στις δύο πρώτες περιπτώσεις δεν υπάρχει κανένας περιορισμός, ενώ στα δωρεάν (τα λεγόμενα φρη) απαραίτητη προϋπόθεση είναι να υπάρχει κενή θέση στη συγκεκριμένη πτήση λίγα λεπτά πριν απογειωθεί το αεροπλάνο. Υπάρχει επίσης η δυνατότητα χρησιμοποίησης εισιτηρίων για τις περιπτώσεις ασθενειών και το γαμήλιο δώρο. Εκτός από τους εργαζόμενους της «Ολυμπιακής» και των θυγατρικών της εταιρειών, των προνομίων αυτών απολαμβάνουν επίσης οι υπάλληλοι της Υπηρεσίας Πολιτικής Αεροπορίας, αλλά και ταξιδιωτικοί πράκτορες. Το δικαίωμα αυτό προβλέπεται από τον κανονισμό του προσωπικού, ενώ έχει επεκταθεί και βελτιωθεί με υπουργικές αποφάσεις και συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Τα εισιτήρια που διαθέτει κάθε χρόνο για τους εργαζόμενους της «Ολυμπιακής» υπολογίζεται ότι ξεπερνούν τις 80.000, αλλά δεν μπορεί να προσδιοριστεί το ακριβές κόστος, καθώς τα δωρεάν ουσιαστικά δεν στερούν την εταιρεία από έσοδα.

es

καλίστι-
αμία τους
βοδλήματα
μένους. Οι
ρημάτων, ενώ
χρυσός...

πθεῖ ανεξάρτητα
 του τα χρονικά
 ημείο να υπάρχει
 ἄθμιων οργανώ-
 ῆς κομματικῶς

ἡ τελευταία
 ἀλλὰ λόγῳ τῆς
 πρὸ φασιν. Ἡ
 ἐξελέχθη
 οὖν ἐν ὅψει
 συνέταξεν
 ὅπως
 ἡ ἀνά-
 τα

αμῖα
λων

Τα τέκνα υπαλλήλων φαίνεται πως έχουν καλή τύχη και στην «Ολυμπιακή», αφού και γι' αυτούς προβλέπονται κατ' εξαίρεση προσλήψεις, που μόνο στα χαρτιά καταργήθηκαν με τον νόμο που υποτίθεται ότι θέσπισε τα μύρια. Έτσι το 20% των προσλήψεων που γίνονται κάθε φορά σε χειριστές και ένα μικρότερο ποσοστό για τους τεχνίτες καλύπτεται από παιδιά εργαζομένων στην Ο.Α. Ειδικά στους χειριστές δεν υπήρξε ποτέ πρόσληψη που να μην κάλυπτε τις αντίστοιχες ανάγκες των τέκνων...

Δωρεάν
τηλέφωνο

Η ΠΙΟ ΜΕΓΑΛΗ απειλή του κ. Θεοφάνη Τόμπρα - γνωστού και ως «χορισού» - προς τους «φίλους του» συνδικαλιστές του **ΟΤΕ**, κάθε φορά που συγκρούονταν, ήταν η κατάργηση των δωρεάν μονάδων για τις τηλεφωνικές τους συνδιαλέξεις για να εισπραχτεί την απάντησή ότι δεν πρόκειται να θιγούν τα κεκτημένα. Από το 1979 οι, 30.000 σήμερα, εργαζόμενοι του ΟΤΕ δικαιούνται 300 μονάδες τον μήνα ή 600 το διήμερο δωρεάν, που τους παραχωρήθηκε χωρίς σχεδόν να το διεκδικήσουν. Συγκεκριμένα δόθηκε ως αντιστάθμισμα για τις αυξήσεις που ζητούσαν με την απεργία τον Μάρτιο του 1979 και έκτοτε «ρίζωσε». Αυτό σημαίνει με ανεπίσημους υπολογισμούς ότι ο Οργανισμός χάνει τον χρόνο περίπου 540.000.000 δρχ. από τις δωρεάν τηλεφωνικές μονάδες που δικαιούνται το προσωπικό του.

Τελευταίως επανήλθε σε συζήτηση στον ΟΤΕ το καθεστώς των επιλεκτικών προσλήψεων για τα παιδιά των εργαζομένων. Ήδη θεσπίστηκε η προμιοδότησή τους (με δέκα μόρια) για τις προσλήψεις που θα γίνονται με το σύστημα των μορίων, ενώ συζητήθηκε -χωρίς να ληφθεί απόφαση- σε δυο συνεδριάσεις του Δ.Σ. -πρόσφατα και υπάρχει θετική εισήγηση για την επαναφορά του καθεστώτος, σύμφωνα με το οποίο το 25% των προσλήψεων θα γίνεται από τα παιδιά των εργαζομένων.

Στον **ΟΣΕ** θα πρέπει ίσως να αισθάνονται λιγότερο ικανοποιημένοι, αφού τα δωρεάν εισιτήρια δίνονται μόνο για τα τρένα και όχι για τα λεωφορεία. Το κακό σε αυτή την περίπτωση είναι ότι το τρένο στην Ελλάδα βρίσκεται σχεδόν στην εποχή του Τρικούλη και το μόνο που αποτελεί ενδιαφέρον για τους εργαζομένους του ΟΣΕ είναι τα ταξίδια με τα ευρωπαϊκά τρένα. Συγκεκριμένα οι εργαζόμενοι δικαιούνται δωρεάν μεταφορά στο εσωτερικό μαζί με τα μέλη των οικογενειών τους εκτός από το κρεβάτι που το πληρώνουν ολόκληρο. Στις ευρωπαϊκές διαδρομές ο εργαζόμενος δικαιούται δωρεάν εισιτήρια αρκεί να μην περάσει από τα ίδια σημεία. Στα λεωφορεία του οργανισμού οι εργαζόμενοι έχουν μόνο έκπτωση κατά 50%. Ανάλογες αλλά μάλλον ασημαντες εκπτώσεις και απαλλαγές έχουν οι **εργαζόμενοι** στα αστικά λεωφορεία και τα τρόλεϊ.

Αντά τα προνόμια και οι ποικιλόμορφες παροχές στους εργαζόμενους των Δημοσίων Επιχειρήσεων και Οργανισμών, σε συνδυασμό με τους ικανοποιητικότερους μισθούς, δημιουργήσαν ένα γενικότερο κλίμα επίθεσης σ' αυτούς τους κλάδους, παρά την ισοπέδωση των μισθών που επέφερε η ΑΤΑ. Τελικά όμως αυτού τον είδους οι στρεβλώσεις δεν εκφράζονται παρά τον υποκριτικό χαρακτήρα του κοστούκι.